

bezvýhradně znovu slyšení. Poručník a zároveň zmocněnec nemanželské matky jest advokátem, jeho písemné vyjádření bylo přesné a věc vyčerpávající, takže se s ním první soud mohl spokojiti.

Pokud stěžovatelé vytýkají, že opatření zprávy pensijního ústavu nepostačí ke zjištění platu nemanželského otce u firmy E. a že šetření o poměrech nemanželského otce, zejména o jeho příjmech z domu a ze dvou obchodních podniků mělo být provedeno podrobněji, než se stalo, není tím vytýkána zmatečnost, nýbrž jen neúplnost řízení, která by mohla být důvodem nezákonnosti, kdyby si byl soud nevyšetřil všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí (§ 23 cit. zák.). V tomto případě však vyšetřené okolnosti postačily k rozhodnutí, takže tu není ani v tom směru důvodu pro podání mimořádného dovolacího rekursu podle § 46 odst. (2) zákona.

Čís. 13128.

Poukaz, aby poukázaný plnil třetí osobě, může poukazatel udělit osobně nebo prostřednictvím osoby třetí, zejména zmocněnce. Není zákonné překážky, by poukazatel nezmocnil příjemce poukazu k udělení poukazu poukázanému.

Policejním úředním zákazem poukázané bance, by prozatím nevyplácela peněžní vklady poukazatele, nebylo poukázané bance znemožněno právně účinné prohlášení, že poukaz poukazatele přijímá.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Rv I 706/32.)

Žalobce konal právnické práce pro firmu L., jež napotom upadla do konkursu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na správci konkursní podstaty firmy L., by bylo zjištěno, že žalobci přísluší oddělné právo ke 20.000 Kč z 58.000 Kč složených k soudu a by žalovaný byl uznán povinným svoliti k vydání 20.000 Kč žalobci. V žalobě uvedl žalobce mimo jiné, že Arnošt L. dal žalobci poukaz, by si vybral ke krytí a zajištění svých palmárních pohledávek 20.000 Kč ze vkladu u bankovního domu M. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Údaj žalobcův v žalobě: »konečně dal mi Arnošt L. poukaz, abych si vybral ze vkladu 20.000 Kč« — neznamená poukaz na bankovní dům M., nýbrž jen zmocnění žalobce Arnoštem L-em, aby vyzvedl 20.000 Kč u bankovního domu M. Soud první stolice má tudíž právem za to, že nejde o poukaz ve smyslu § 1400 obč. zák., nýbrž jen o zmocnění, jímž však nelze nabýti oddělných práv ani práv na přednostní uspokojení podle § 258 ex. i.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobce tvrdí, že byl majitelem bankovního vkladu Arnoštem L-em poukázán, pokud se týče zmocnění, aby z dotyčného vkladu uloženého v bankovním domě M. vybral částku 20.000 Kč, ke krytí a zajištění

svých palmárních pohledávek, a že banka tento poukaz přijala. Nižší soudy nespátřují v tomto skutkovém ději poukaz podle § 1400 obč. zák. proto, že příjemce poukazu nemůže býti současně zmocněncem poukazatelovým, že žalobce netvrdil, že plná moc udělená mu Arnoštem L-em ho zmocňovala, by jeho jménem poukázal banku k vyplacení 20.000 Kč k vlastním rukám jako příjemce poukazu a že poukázaná banka poukaz nepřijala a pro úřední zákaz vyplacení vkladu ani přijmouti nemohla. Poukaz, by poukázaný plnil třetí osobě, může poukazatel udělit osobně nebo prostřednictvím osoby třetí, zejména zmocněnce (§§ 1002, 1017 obč. zák.). Není zákonitě překážky, by poukazatel nezmocnil příjemce poukazu k udělení poukazu poukázanému. V souzeném případě jest tvrzení takového zmocnění obsaženo v žalobcově přednesu, že mu Arnošt L. vydal depositní lístek, týkající se bankovního vkladu, za současného sdělení hesla a že měl od něho plnou moc. Nebylo třeba, by žalobce výslovně tvrdil, že podle této plné moci byl oprávněn, by poukázal banku k výplatě 20.000 Kč z vkladu Arnošta L-a do svých rukou; to plyne ze skutkového přednesu žalobcova, uvažuje-li se o něm po stránce právní. Tím, že byl Arnošt L. v době udělení sporného poukazu ve vyšetřovací vazbě, nepozbyl osobní způsobilosti k tomuto právnímu jednání, neboť ji jest posuzovati výhradně podle občanského práva, jež neobmezuje právní způsobilost osob pro vyšetřovací vazbu. Policejním úředním zákazem, uděleným různým peněžním ústavům, mezi nimi též bankovnímu domu M., by prozatím nevyplácely peněžní vklady Arnošta L-a, nebylo bance znemožněno prohlášení, že poukaz Arnošta L-a přijímá, znemožněno mohlo jí býti jen vyplacení peněz podle poukazu. Neprávem prohlašují proto nižší soudy prohlášení bankovního domu M., jak je obsaženo v dopisu ze dne 24. dubna 1929 za neplatné a neprávem doličují, že v tomto prohlášení nelze spatřiti přijetí poukazu Arnošta L-a, neboť v prohlášení uznává bankovní dům žalobcův nárok na 20.000 Kč ze vkladu Arnošta L-a a zavazuje se, tento nárok splniti, až bude moci vkladem volně, t. j. ne proti soudnímu nebo policejnímu zakazu disponovati. Doslov tohoto prohlášení nevyklučuje proto, že šlo o přijetí poukazu ve smyslu § 1400 obč. zák., jež podle stavu věci arcit' mohlo býti jen podmíněné, ježto realizaci poukazu překážel policejní zákaz výplaty vkladu Arnošta L-a. Důsledkem svého nesprávného právního stanoviska nezjistily nižší soudy skutkové okolnosti, které by umožňovaly rozhodnutí této rozepře, zejména opomenuly vyšetřiti a zjistiti, jaký poukaz pokud se týče jaké zmocnění udělil žalobci Arnošt L. co do vybrání 20.000 Kč ze svého bankovního vkladu (§ 496 čís. 2 c. ř. s.). Teprve na základě tohoto zjištění bude možno posouditi, o jaký právní poměr mezi žalobcem a Arnoštem L-em skutečně šlo, a zabývati se dalšími námitkami, které žalovaná strana proti žalobnímu nároku uplatňovala.

Čís. 13129.

**Prodávatel jest oprávněn žalovati o zaplacení kupní ceny i bez zajištění plnění zboží, jakmile kupitel prohlásil, že zboží nepřijme. Lho-
stejno, kdy se toto prohlášení stalo.**